

Dia de Reis

Eva Santana

Que contenta que estava la nina! Quan la van agafar de la prestatgeria de la botiga de joguines i la van ben embolicar dins d'una capsa de regal -amb llaç i tot!- ja sabia que allò és el que havia estat esperant tota la vida. Aniria a parar a casa d'algun nen o d'alguna nena i es passaria el dia jugant. Li canviarien la roba, li raspallarien els cabells, potser fins i tot la banyarien en una banyera amb aigua de debò. I segur que tindria altres nines amb qui jugar.

La baldufa no estava tan contenta, perquè no li agradava gens que la fessin girar: sempre es marejava. Ja de ben petita la mare li deia que no era una baldufa gaire normal, perquè totes les baldufes han nascut per girar. Quan van agafar la baldufa i la van embolicar per regalar, va pensar que ara hauria de fer voltes tot el dia i passar-se l'estona ben marejada.

El cotxet, amb el seu comandament a distància, no hi cabia a la pell de tant content com estava: tant de temps aturat i per fi podria córrer tot el dia pel passadís amunt i avall. Desitjava de tot cor que a la casa on el portaven hi hagués una estora i un bon munt d'esglaons: res li agradava més que la sensació de córrer per sobre la llana rugosa i saltar escales avall. Ja ho sabia, que era perillós, però tan se li'n feia.

El patge reial escollia un munt de joguines: la nina, la baldufa, el cotxe teledirigit, i ara preguntava si tenien robots. Tots els robots de la prestatgeria van treure pit i van posar l'esquena ben dreta: tots volien ser l'escollit. Imagineu-vos: si aquest patge s'enduia tantes joguines de cop, volia dir que anirien a parar en una casa on hi devia haver un munt de nens i s'ho passarien d'allò més bé.

El robot escollit, un de molt gros, que duia quatre piles i cridava "Força, força!" quan li premies l'orella dreta, va entrar ben orgullós dins la capsa de regal. El patge, mentre llegia la llista de Reis que duia a la mà, encara va afegir-hi una corda de saltar, unes bitlles, un joc del parxís, una pilota, un tren elèctric i una cuineta amb tots els accessoris, inclosos un paquet d'escarxofes i unes llaunes de sardines.

En aquella casa havien de viure-hi un munt de nens: les joguines estaven tan contentes que amb prou feines es podien estar quietes dins les seves capsas i encara faltaven tres o quatre dies per Reis.

Quan per fi va arribar la nit esperada, el patge va ajudar a col·locar cada regal sota l'arbre. A primera hora del matí, unes passes es van acostar a corre-cuita cap al munt de capsas de regal. Les joguines estaven tan nervioses que no es podien aguantar més. El robot va estar a punt de posar-se a cridar "Força, força!" abans que obrissin la seva capsal

Quina sorpresa van tenir quan van veure que totes aquelles joguines eren només per a.... un sol nen! Aquest, que de moment va estar molt content cada vegada que obria una capsa, però ben aviat es va oblidar de cada un d'ells. Primer va agafar la nina, que orgullosa va estirar bé les trenes, però quan la tenia a mig canviar-li el vestit la va deixar oblidada sota el sofà, perquè el tren havia xiulat i havia distret la seva atenció. Mentre el nen mirava embadalit el tren, el robot cridà "Força, força!" per veure si algú li feia cas i el tren va quedar abandonat i descarrilat sota l'arbre de Nadal. El cotxe teledirigit va començar a fer sonar el clàxon sense que ningú toqués el comandament a distància, només per cridar l'atenció. Ell també volia que algú hi jugués. Per veure què era aquell clàxon que sonava sense parar, el nen, atabalat, va deixar caure el robot, que va rodolar sota la taula del menjador.

I així va passar tot el matí, d'una joguina a l'altra, però sense jugar amb cap d'elles. Les joguines estaven enfadades, molt enfadades. Els pares no paraven de parlar i dir: "ja has vist això?, i això altre? Ja t'has adonat de tot el que fa aquest cotxe? I amb la cuineta, que no hi jugues?". L'única que estava contenta era la baldufa, que no havia hagut de girar ni una sola vegada i no s'havia marejat.

Al final del dia, el nen estava esgotat. Encara no sabia com funcionava cap joguina i es va adonar que la pobra nina anava mig despullada, ni temps no havia tingut d'acabar-la de vestir. "Ja sé què faré!", va pensar el nen. "Demà en triaré una i hi jugaré tot el dia. I l'endemà en triaré una altra i també hi jugaré tot el dia. Així aprendré a fer-les funcionar i no estaran tristes! I l'any que ve, potser no cal que posi tantes coses a la carta als Reis, em sembla que aquest any, m'he passat."

